

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת. ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430

טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

בבא מציעא דף כב.

שטף נהר קורות ועצים ואבנים שלו¹, ונתנם תוך שדה של חברו, מה הדין?

כשיש בהם סימן		כשאינ בהם סימן	
לא הוי יאוש		לאביי: לא הוי יאוש לרבא: הוי יאוש	כשלא ידעו הבעלים
אין הבעלים רודפים: הוי יאוש ²	יכולים להציל ע"י הדחק	אין הבעלים רודפים: הוי יאוש הבעלים מרדפים: לא הוי יאוש	כשידעו הבעלים
לא יכולים להציל כלל: לא הוי יאוש ³			

עשה שליח שיתרום את תרומתו, ולא אמר לו ממה יתרום - ותרם יפות⁴, האם תרומתו תרומה?

כשמוסיף על מה שתרום	אמר לו "כלך אצל יפות"	כשהבע"ב מקפיד	
תרומתו תרומה	תרומתו תרומה	אינה תרומה	נמצאו יפות יותר
תרומתו תרומה	אינה תרומה	אינה תרומה	לא נמצאו יפות יותר

בבא מציעא דף כב:

תמרי דזיקא - היינו מה שהרוח רגילה להשיר מהדקלים, מה דינם?

בהוחזק שם דקלים זיתומים	בשל סתם אינשי	
אסורים	מותרים ⁵	כשאינ גדר סביבותם
אסורים	אסורים ⁶	כשיש גדר סביבותם

¹ לא מיירי באופן שהיו אבודים ממנו ומכל אדם - דבזה אין נידון שהרי אלו של מוצאם, אלא מיירי שאבודים רק מהבעלים, אבל לא מכל אדם.

² דמזה שאינם רודפים ש"מ שהם מפקירים את זה.

³ דכיון שיש לו בזה סימן, אומר שאח"כ מי שימצא יכריז ואתן את הסימן ואקבל אותם.

⁴ ומיירי שהיתה הרגילות של בעל הבית לתרום מן הבינוניות. ומבואר בגמ' שכל הנידון דוקא היכא שעשה שליח, אבל אם לא עשאו שליח אלא תרום מעצמו, לא מהני דגזה"כ גבי תרומה "כן תרימו גם אתם" (במדבר יח: כח) - ודרשינן מה אתם לדעתכם אף שלוחכם שתורם צריך שיתרום לדעתכם, ולכן אם תרום שלא ברשות בעל הבית - בכל ענין אין תרומתו תרומה.

⁵ משום שאנשים מתייאשים בהם מעיקרא - קודם נפילתם, משום שיודעים ששקצים ורמשים עתידים לאוכלם כשיפלו. אבל בלא טעם זה היה אסור, ולא מיבעיא לאביי דס"ל דיאוש שלא מדעת לא הוי יאוש, אלא אפי' לרבא לא מהני, וכמו שפירש"י שכאן מיירי בתמרים שיש בהם סימן (דהרי הם דבר שחזותו מוכיח עליו ולא הוי כמו תאנה שנמאסתם עם נפילתה) וא"כ קשה שלכאורה באיסורא אתא לידיה. אכן לפי האוקימתא משום שקצים ורמשים מובן לכו"ע למה הם מותרים.

⁶ דאין שקצים ורמשים יכולים לאוכלם - דאינם יכולים להכנס תחת האילן מחמת הגדר.

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430

טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

בבא מציעא דף כב:

כריכות ברה"ר הרי אלו של מוצאן, וברה"י נוטל ומכריז באיזה אופן מיירי?

ברה"י נוטל ומכריז		כריכות ברה"ר הרי אלו שלו		
כשאינ בהם סימן	כשיש בהם סימן	כשאינ בהם סימן	כשיש בהם סימן	
לא מיירי ²	מיירי	מיירי	מיירי ¹	לרבה
מיירי ⁴	מיירי	מיירי	לא מיירי ³	לרבא

¹ דסימן העשוי להדרס לא הוי סימן.

² וכיון שאין בהם סימן - אה"נ שהרי אלו שלו, ולא בזה דיברה המשנה. וס"ל שמקום לא הוי סימן, ולכן אם יכריז ויאמר מי שאבד לו אבידה במקום פלוני - יבוא ויאמר מה איבד, לא מועיל להחשב סימן.

³ דס"ל שסימן העשוי להדרס הוי סימן - ולכן על כרחך שהמשנה שאמרה "הרי אלו שלוי" לא מיירי ביש בהם סימן, דאם יש סימן צריך להכריז. וגם מקום לא שייך שם, משום ד"מינשתפא" - דהיינו שהדבר מתגלגל ברגלי אדם ובהמה ואינה נמצאת במקום שנפלה תחילה.

⁴ ס"ל דמקום הוי סימן, ולכך אפי" שאין סימן באבידה, מ"מ כיון שמכריז את המקום, והמאבד אומר שדבר פלוני אבד לו שם - הוי סימן לרבא.